

מ"ת 15652/07 - מדינת ישראל נגד מוחמד אבו מיالة

בית משפט השלום בירושלים

מ"ת 14-07-15652 מדינת ישראל נ' אבו מיالة(עוצר)

בפני כב' השופט ד"ר אוהד גורדון
ה המבקשת מדינת ישראל
נגד מוחמד אבו מיالة (עוצר)
המשיב

החלטה

בפני בקשה למעצרו של המשיב עד לתום ההליכים.

האישום וסוגיית הראות לכואורה

- כתב האישום מיחס למשיב עבירות של השתתפות בתפרעות ותקיפת שוטר בנסיבות חמימות. כפי הנטען, ביום 6.7.14 השתתף המשיב בתפרעות בשכונת ראס אל עמוד שכלה חסימת כביש בשיריפת פחים וקרטוניים, צעקות "נפדה את הר הבית בנשמה ובדם שלנו", קללות כלפי יהודים, ידי אבני ובקבוק תבערה ורי זיקוקים לעבר כוחות המשטרה. חלק מהאבנים פגע בשוטרים. המשיב היה חלק מהמתפרעים וכיסתה פניו ברעלת. הוא נעזר סמור לפניו שהספיק למשם את כוונתו לזרוק אבנים.
- ההגנה מסכימה לקיומן של ראות לכואורה לעבירות התפרעות, אך חולקת כי המשיב ביקש לידות אבנים או כיסת פניו. בכלל זה נטען שהרעלה לא נתפסה וכי אין מי שראה את המשיב מידיה אבן.
- אני סבור כי קיימות ראות לכואורה גם לאקטים עליהם חולקת ההגנה. עיון בחומר הראות מעלה, כי שוטר 233 שפעל באופן סמי באירוע תאר בהודעתו כיצד עמד מאחורי המתפרעים, שמננו חמישים איש ורבים היו רעולי פנים. המשיב היה באותה קבוצה, ממנה ידו אבנים לעבר כוח משטרתי גלי. השוטר, בהתיחס למשיב, מסר כי הלה "היה בתרח הגוש של המתפרעים", תאר את לבשו וציין כי "הייתה לו רעלת של דגל פלסטין שכיסתה לו את הפנים". כאשר הסתערו השוטרים אל הקבוצה ניסה להימלט. כשהשוטר לצדו התנגד למעצר והשתולל.
- המשיב פתח את הودעתו ביום 6.7.14 בהכחשה כי זרק אבנים וטען כי נעזר על לא עול בכךו "אני ירדתי מפורך ותפסו אותי" (ש' 27). הוא הכחיש שעטה דגל פלסטין וטען שהדגל היה על הקרקע וכשהוא הוריד אותו על הקרקע זה היה ליד הדגל" (ש' 33). בהמשך ההודעה מופיעים הדברים הבאים:
"ש. בלילה עצרו עוד הרבה אחרים. אני לא אמרתי לךשמי שדייבר עלייך הוא אחד מהשלשה שנמצאיםפה עכשו. יש אחרים שמכירים אותו מהתמונה וגרים ממש לידך?"

עמוד 1

ת. חכה חכה תמחוק את מה שכתבת שלא תגיד שאינו שקרן. מי שמודה נוותנים לו למכת לבית?

ש. שמע אנחנו לא מזמינים את הפרות הסדר (החשוד חותר דברי) ואומר (

ת. אני ירדת (כך במקור-א.ג.) רק שני דקוט מהפورد. היתי עדין מתעורר ולא הספקתי לזרוק אף אבן וזה תפס אותו והוריד אותו על הקרכע.

ש. איך אתה מסביר את זה שיש לך ריח של אש?

ת. כי עמדתי ליד פח הזבל. והורדתי את החולצה שלי הזאת ושמתי על הראש ומיד תפסו אותו. אני חמוץ. זה פעם ראשונה אני משתף בהפרות סדר. אני חמוץ..." (ש' 51-59).

המשיב אישר, אפוא, כי השותף בהפרת הסדר וכי נוכחותו במקום אינה תמיימה. עוד אישר שכיסה את פניו ובקיש להשליך אבן אך טרם הספיק לעשות כן. די בדברים אלה לביסוס ראיות לכואורה לאלמנטים עליהם חוליקת ההגנה, ומועל לצורך מתווסףים דבריו השוטר כמפורט לעיל.

5. קיימות אפוא ראיות לכואורה למעשים הנטען בכתב האישום. אציין, כי אין בדברי לקבוע שדי במעשים אלה כדי לבסס עבירה של תקיפת שוטר, בין אם כביצוע בצוותא עם יתר המשתתפים בהתפרעות או בעצם הרצון של המשיב לידעות אבן. מבחינת הליך המעצר, יש לשאלת סיוג העבירות חשיבות פחותה. הדגש הינו על המעשים עצםם, שכאמור מבוססים בראיות.

עלית מעצר והאפשרות להסתפק בחלופה.

6. ההגנה עטרה לשחררו של המשיב לאלאר. היא הפנתה להחלטתה של כב' השופטת כהן-לקח מיום 14.7.14 במ"ת 10931-07-14, שהורתה על שחררו של משתף בהתפרעות לחלופה לאלימות, ושהמבחן לא עררה עליה.

7. איני סבור כי החלטה זו משליכה על עניינו. לגבי המשיבים שם נקבע כי "אין טענה כי המשיבים עצםם החזיקו באבן, ידו אבן, ירו זיקוק, קראו קריאות גנאי או היו רעולי פנים בעת האירוע. מחומר הראיות עולה לכואורה כי המשיבים נכוו בתוך המונע המתפרעים, ללא שקיימת אינדיקטיה ממשית למעשה כלשהו מעבר לכך, באופן המשлик על רמת המסוכנות הנשkept מהם". עוד צוין שהמשיבים שם מסרו גרסה "תמיימה" (עמ' 13 להחלטה). לא כך בעניינו של המשיב לפני, שאישר כי בקש לידעות אבנים וכיסה את פניו, באופן המציג השתתפות פעילה בהתפרעות החורגת מגדר נוכחות גרידא.

8. הדבר מביאני לעילות המעצר. המעשים הנחקרים הוכיחו, בימים האחרונים, לשפט של מקרים המובאים בפני בית משפט זה. המדבר בריבוי של אירועי התפריעות שהשתתפו בהם נוכנים לפגוע בכוחות משטרת ובאחרים באמצעות שונים לרבות אבנים. המ██וכנות העולה מעשה זהה היא רבה, והחשש להישנותו גובר על רקו האירועים האמורים שטרם הגיעו לככל רגעה. לכן, אם ביום כתיקונים מורה הקו הדומיננטי בפסקית בתמי המשפט כי יש לשקל בכבוד ראש את סוגיות מעצרם של מבצעי מעשים מעין אלה, ולמצער לבחונו באמצעות שירות המבחן, קביעה זו נcona שבעתים בתקופה בה אלו מצויים. אפנה כדוגמא להחלטות בבש"פ 00/7171 מדינת ישראל נ' חמד, פ"ד נ(4) 732, 8.10.00; עמ"ת 9435-03-13 חמד נ' מדינת ישראל

(6.3.13); עמ"ת 12594-04-12 **מדינת ישראל נ' פלוניים** (6.4.12); עמ"ת 34732-12-13 **מדינת ישראל נ' עוז** (18.12.13); עמ"ת 8259-04-12 **מדינת ישראל נ' נאסר** (31.12.13); ועמ"ת 2 עביד נ' **מדינת ישראל** (4.4.12).

9. נקודת המוצא עבור המשיב אינה פשוטה. עם זאת, מדובר בבחן צעיר ללא עבר פלילי. על רקע זה, אני סבור שבטרם הכרעה נכון להפנותו לשירות המבחן. זאת, על מנת שתהייה בפני בית המשפט תמונה מלאה אודות המשיב והאמתתו לחפות מעוצר, וכן בחינה של החלופות המוצעות. נתתי דעתך גם לאפשרות כי עירכת תסקير תאריך זמן בשל העומס המוטל על שירות המבחן בזמןים אלה, אך אני סבור כי יש בשיקול זה להכריע את השיקולים מנגד.

10. מודגש כי אין בהפנייתו של המשיב לשירות המבחן כדי לרמז אודות ההכרעה הסופית או אודות כוונה לשחרר את המשיב. המטרה היא השלמת התמונה המונחת בפני, בטרם החלטה. אפשרות השחרור תידון לגופה עם קבלת התסקير.

11. המשך הדיון בבקשת בעניינו של המשיב יערך ביום 23.7.14 בשעה 09:30. התסקיר יוגש עד למועד זה. **בשל פגרת בתיהם,** **תקבע המזכירות את הדיון בפני שופט תורן.**

12. המשיב יוותר במעצר עד להחלטה אחרת (מעצר בגין), ויובא לדין בידי שב"ס.

13. המשיב יוותר במעצר עד להחלטה אחרת (מעצר בגין), ויובא לדין בידי שב"ס.

ניתנה היום, י"א תמוז תשע"ד, 09 יולי 2014, בנסיבות
הצדדים.